

[Rimstad.]

bestemmelser med — dels af principielle grunde, når de nu står i konventionen, dels for at ikke nogen, der senere skal foretage sammenligninger mellem den danske og andre landes lovttekst, det være sig forretningsfolk eller jurister, danske eller udenlandske, skal ledes ind på tvivlsomme spekulationer over, om sådanne udeladelser nu skulle være udtryk for en eller anden subtil realitetsforskel.

Endelig har jeg en bemærkning at gøre om lovforslagets § 6, hvori det hedder:

„En udenlandsk retsregel finder ikke anvendelse, såfremt den er uforenelig med grundlæggende danske retsprincipper.“

Det er denne formulering: „uforenelig med danske retsprincipper“, som jeg har noget imod. Den norske bestemmelse siger langt bedre i overensstemmelse med den tilsvarende bestemmelse i konventionen, at en fremmed retsregel bliver ikke at anvende efter loven, for så vidt anvendelsen ville virke stødende på norsk retsorden. Dette må da vist betyde, at i Norge skal domstolene i det enkelte konkrete tilfælde frit kunne skønne, om det vil virke stødende at anvende den udenlandske retsregel, men at en dansk domstol på forhånd er afskåret fra en sådan vurdering. Er det efter dansk opfattelse meningen, at der skal være den forskel, og er der nogen grund til det, eller er det blot en ting, man har overset? Jeg synes, at udvalget burde kigge på dette, for efter min opfattelse drejer det sig her om noget væsentligt.

Tiden tillader mig ikke at gå yderligere i enkeltheder, men jeg kan anbefale udvalgets medlemmer både at studere den franske originaltekst og de tilsvarende skandinaviske lovforslag. Det er interessant læsning, for det drejer sig om bestemmelser, som vil få praktisk betydning for Danmark, hvor handelen med udlandet i forhold til befolkningstallet er større end noget andet sted.

Det er mit håb, at den højtærede justitsminister og det udvalg, der bliver nedsat, med lidt større interesse, end tilfældet har været i tidligere tilfælde, vil studere de indvendinger, vi her har fremsat. Vi kan i øvrigt anbefale den højtærede justitsministers forslag til velvillig behandling.

Justitsministeren (Hans Hækkerup): Jeg takker de ærede ordførere for den tilslutning, der fra alle sider er givet til det foreliggende lovforslag.

Det ærede medlem hr. Ib Thyregod knyttede nogle kommentarer til bestemmelsen i lovforslagets § 3. Jeg gør opmærksom på, og det ved det ærede medlem naturligvis, at § 3 står i relation til konventionens art. 2, men det er klart, at detaljer, som man måtte ønske at drøfte i denne forbindelse, kan vi tale om i udvalget.

Det ærede medlem hr. Hagen Hagensen gjorde den, synes jeg, meget rigtige betragtning gældende, at ét er at blive enig om noget, som ligger i dette lovforslag, men vanskeligere bliver det den dag, vi skal nå frem til international enighed om de materielle regler for løsørekøb; det tror jeg ligesom det ærede medlem ligger langt ud i fremtiden.

Flere ærede ordførere spurgte, om organisationerne, specielt handelsorganisationerne, havde ytret sig om lovforslaget. Det har de ikke, men det er klart, at hvis udvalget har et ønske derom, kan der indhentes erklæringer fra dem. Jeg har ikke anset det for nødvendigt, da det drejer sig om at tage stilling til, om man vil gennemføre denne konvention, som man ud fra vort synspunkt må anse for et fremskridt også for handelsorganisationerne. Men ønsker man en udtrykkelig udtalelse fra dem, er det klart, at den kan indhentes.

Det ærede medlem hr. Herluf Rasmussen gjorde en principiel bemærkning om nordisk samarbejde på lovgivningsområdet, idet det ærede medlem pegede på, at det jo ikke var utænkeligt, at man i parlamenterne vedtog forskellige udformninger af fællesnordiske love. Det ærede medlem fremhævede i denne forbindelse den betydning, det kunne have, at der var en direkte kontakt mellem parlamenterne. Tanken er i og for sig ikke ny; den har været drøftet gentagne gange i Nordisk Råd. Den er ikke skrinlagt; det er stadig væk et problem, vi diskuterer, og det ærede medlem ved jo, at det i ét tilfælde i hvert fald har været praktiseret.

Så spurgte det ærede medlem, om jeg vidste, hvorfor England ikke havde underskrevet denne konvention i 1955. Dér må